

EL NEN, LA FAMÍLIA I LA TELE

Aprofitant les planes d'aquesta revista m'ha semblat oportú parlar una mica del tema "els nens, la família i la tele", doncs en esser d'importància, una mica de visió general no fa mai mal a ningú.

La tele s'ha convertit en poc temps, en un membre més de la família; tant és així que ara ja és corrent sentir a dir: "Ai! Sense la tele jo no podria passar!". Em sembla que és força trist aquest centralisme que suposa la televisió en la família i, sobre tot, en el nen. Si la tele fos un aparell més que ens distregués de tant en tant, no creieu que aniríem més bé? La influència que suposa el sol fet de mirar la tele cada dia, amb l'abús que en fem nosaltres, és fins a tal punt que val la pena pensar-hi una mica, i sobre tot de cara al nen, doncs davant la tele és on el nen pot aprendre a esser gandul, a ser violent i, fins i tot, a no pensar.

La tele ho dona tot tan a l'abast de la mà, tan fàcil, que al nen li agrada ja que no li suposa cap esforç, inclús podem veure que dia a dia, la mainada no juga tant pels carrers, i en canvi, les hores que passen davant la tele s'incrementen considerablement. Si el nen tingué el temps de jugar, de mirar la tele, el d'estudiar, el de menjar, etc. més ben repartit, veuríem que, a la llarga, la seva voluntat i la seva intel·ligència haurien experimentat un canvi molt positiu.

Us heu preguntat mai si els programes infantils que són especialment per als nens atreuen la seva atenció? Jo diria que en gran part no. La majoria dels petits miren aquests programes, però després, han de veure els altres i si l'endemà comenten alguna cosa de la tele, poques vegades faran referència als programes infantils, i, en canvi, sabran de mil meravelles l'argument de la pel·lícula de la nit; i amb tota la seva innocència, voldríem imitar els seus protagonistes.

Moltes vegades ens queixem de la manca de programes informatius i de la gran quantitat de pel·lícules bèl·liques que emeten, dient que els nens no més aprenen "a tirar tiros", però pot ser que ens preguntem alguna vegada si hem administrat el temps del nen davant la tele, si hem fet comprendre als petits els programes que no eren per a ells, i que per tant, no havien de veure. No donem tant la culpa a la programació (cosa que no vol dir que sigui excelent, ni molt menys), i mirem-nos a nosaltres mateixos preguntant-nos si part de culpa no és nostra.

Per acabar, m'agradaria donar una última idea més de cara a la família, es tracta que en molts casos, la tele "roba temps" a la vida familiar, és a dir, el diàleg, tan necessari per a mantenir un ambient familiar adequat, es veu minvat per la televisió; a les hores en que es remarca més aquesta influència són les de menjar, el nen, després d'haver passat el dia a l'escola vol explicar el que ha après, o a que ha jugat, etc., però se'l fa callar ja que disturba i no deixa sentir la tele.

La família: pares, avis, fills, malgrat menjar junts al voltant d'una sola taula, cadascú menja sol: cadascú és ell, el dinar i la tele.... Així, dia a dia la vida familiar decau, però les teles segueixen obertes. Només em resta dir que cal que pensem una mica més en el que fem cada dia, que els nostres actes no siguin governants per la rutina o per la comoditat. De televisió se'n fabriquen cada dia més, i si se'ns espatlla, no podem canviar, però, si s'espatlla la família, en podem comprar una altra.

PER. Carme Timoneda i Gallard